

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

en stigning i grundværdien som muligt og så betale skat af den efter de almindelige skatteregler, eller skal jeg prøve på at holde igen overfor vurderingsmyndighederne, hvis jeg altså kan, og så finde mig i, at den fremtidige stigning inddrages i sin helhed? Jeg håber imidlertid ikke, at der i det høje ting kan skaffes flertal for en lovgivning af denne karakter; man har næsten for tydeligt vist, hvad endemålet er!

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen sagde, at forslaget om grundstigningsskyld var så nær fuld grundskyld, som man efter det ærede medlems mening kunne komme — jeg håber, jeg har forstået det rigtigt. Det er da også min opfattelse, at lovforslagets afsnit om grundstigningsskyld fuldstændig bryder med hidtil gældende lovs principper: at det kun er de såkaldte samfundsskabte værdier, der skal belægges med grundstigningsskyld. Nu foreslår man at tage enhver konjunkturstigning med, for man vil vel ikke kalde møntforringelsen for en samfundsskabt værdi.

Ifølge lovforslaget skal altså al fremtidig stigning, også på almindelig landbrugsjord, inddrages i statskassen. Jeg tror ikke, at dansk landbrugs fremtidsmuligheder ligger således, at det vil føles naturligt, at der pålægges det flere faste byrder, fordi mønten forringes. Jeg tror ikke, landbrugets udøvere mener, at de bærer ansvaret herfor, tværtimod. Jeg tror heller ikke, at de mange grundejere andetsteds vil føle det rimeligt. Skatterne er mange steder store nok i forvejen, og ejerne af de utallige mindre huse, der er opført i storbyernes omegn, har utvivlsomt sparet sammen for at kunne opføre disse ejendomme i tillid til, at man ikke ad skattevejen ville forrykke det grundlag, hvorpå de startede hjemmet for sig selv og deres børn.

Jeg håber, at der i den højtærede finansministers bemærkning om, at der kan rejses tvivl om konjunkturtillæggets bortfald, ligger, at der er tvivl indenfor hans eget parti. Jeg tror ikke, der er tvivl hos nogen af de andre. Det skulle derfor glæde mig, om vi hurtigt kunne blive færdige med denne del af lovforslaget. Om den henvisning, den højtærede finansminister i sin skriftlige fremsættelse bruger med hensyn til forholdet vedrørende møntforringelsens betydning for

indskud i pengeinstitutter og besiddelse af obligationer, vil jeg gerne sige, at fordi een gruppe af borgere er blevet dårligt behandlet, behøver man da ikke at fortsætte ad den vej. Hvor ender vi så med de mange andre faste værdier? Jeg tror tværtimod, at alle kræfter burde samles i et alvorligt forsøg på at standse inflationen i stedet for at benytte den til at føre flere og flere værdier ind i statskassen. Det er — set fra mit synspunkt — en farlig politik, der efterhånden vil lamme alt sundt initiativ. Jeg tror som bekendt ikke på statens alfaderlige visdom.

Det var en meget interessant bemærkning, det ærede medlem hr. Holger Eriksen kom med om, at selvom man havde gennemført fuld grundskyld i 1932, var det ikke sikkert, at lejerne var kommet til at betale mindre; det var heller ikke sikkert, at køberne var kommet til at give mindre for ejendommene; derimod var det sikkert, at der var kommet 3,3 milliarder kr. ind i statskassen. Næsten lige så sikkert er det efter min opfattelse, at de allesammen var givet ud igen.

Jeg tror altså, at den højtærede minister skal lade konjunkturtillægget blive stående; det står godt. Jeg vil derimod mene, at man i udvalget burde drøfte, om ikke det ville være rimeligt udfra et rent sagligt synspunkt at overføre et udnyttet konjunkturtillæg fra een periode til en anden. Det kan jo være rent tilfældigt, hvornår prisstigningen kommer. Hvornår indtræffer den f. eks. på Københavns nye strøg, H. C. Andersens Boulevard? Om det bliver lige før eller lige efter en vurdering, er der ingen, der ved.

Den højtærede finansministers bemærkning om, at den eneste fejl ved fejltillægget var, at det nogensinde var kommet med, synes jeg nok er ganske pudsigt, for den højtærede minister har jo en sag løbende, hvor to under ham sorterende institutioner — vel de fineste på vurderingsområdet — kommer til så forskellige resultater, som vi ser det på Købmagergade, hvor den ene siger, at 1 300 kr. pr. m² er den rigtige pris, mens den anden siger: nej, 1 800 kr. pr. m² er den rigtige pris. Fejlmuligheder er der altså for de enkelte ejendomme, og det vil der altid være, hvor grundlaget hviler på et rent skøn. Jeg er glad for, at jeg ikke skal være vurderingsmand i København,